

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ

Σ τὸ δίκαστήριον.

Πρόεδρος. — Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐπλησίασες ἓνα κορίτσι πού καθόταν σ' ἓνα παγκάκι διακρυμμένο. . .

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

— ...καί με τὴν πρόφραση νὰ τὴν παρηγορήῃς τῆς ἐκλεψες τὸ ρολόι τῆς, ἓνα οικογενειακὸ κειμήλιο...

— Νόμισα πὼς ἦταν κερμυδί και τῆς τὸ πήρα γιὰ νὰ μὴ διακρύβῃ.

Ἐνας ζητιάνος κρατώντας ἓνα σκύλο ἀπὸ τὴ λουριδα περπατῆ στὴν πλατεία λέγοντας μὲ θρηνώδη φωνή:

— Δυληθῆτε ἓναν δυστυχισμένο τυφλό...

— Μὰ εἰς, τοῦ λέει ἓνας διοβότης βλέπεις καλύτερα ἀπὸ μένα.

— Ἀ, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ ζητιάνος, δὲν εἶμαι ἐγὼ τυφλός, ἀλλὰ ὁ σκύλος μου!..

Ὁ γιαιτὸς ἔγραψε μιὰ συνταγή, τὴν ἔδωσε στὸν ἀρρωστό του, και τοῦ εἶπε :

— Ἀπὸ πού σῶς ἔγραφα θὰ τὸ πῶριτε αὐτὸ τὸ πρῶτ.

Τὴν ἄλλη μέρα σ' ἓνα γκαράζια ὁ ἀσθενὴς κατὰπιε τὴ συνταγὴ τοῦ γιαιτοῦ καὶ ἔγιγ'ε καλά!

- Ποῖον ζητᾶτε, κύριε ;
- Τὸν κύριον βρωμόνο.
- Τί τὸν θέλετε ;
- Γιὰ ἓναν λογαριασμό...
- Ἐφυγε γιὰ τὴν ἐξοχή!
- ...πού ἤρθα νὰ τοῦ πληρώσω.
- Ἀλλὰ γύρισε σήμερον τὸ πρῶτ.

Σ' ἓνα ρεστοράν. Ἐνας κύριος κάθεται και παίρνει στὰ χέρια του τὸν κατόλογο.

— Ἐλα ἐδῶ, λέει ἀξίφανα σὶδ γκαρσόν, πάρε πρῶτον, τὸ ποικρομυτῶρ σου καὶ πᾶς μου ἐμπιστευτικὰ τι μοῦ πρῶτείνεις, γαῦ.

Τὸ ὀ κ α ρ σ ὄ ν : — Ἐνα ἄλλο.. ρεστοράν, κύρ ε λ..

Κατεψυγμένος

παπᾶ!

— Ἡ τυχὴ τοῦ Θεοῦ, παιδί μου! ἀπήντησε ὁ πατὴρ ὁ ὕδραϊος συγγινήμενος, και κατέβηκε στὴν ἐκκλησίαισα τοῦ καροβιού νὰ προσευχηθῆ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ Ἐγγλεξικὴ βάρκα ἐφάνηκε πάλι νὰ διευθύνεται στὸ «Λουδο ἴκο». Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἄγγλος μοισαρχος πού ἐρχότανε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἀνάρχη. Μὰ τώρα πιά δὲν ἐρχοτανε σὺν ἔχρωδος, παρὰ γιὰ νὰ τοῦ σαφῆξὶ τὸ χέρι μὲ θασμασιό.

Ὁ ὕδραϊος τόνε δέχτηκε με λιγὸλινῆ ἀξιοπρῆπεια. Ἐπ'εἶτα ὁ Ἄγγλος ἔκανε παύση μὲ τὰ πολεμικά του.

Ἀπὸ τότε ὁ «Λουδοβίκος» ἔγινε τὸ θρηλικὸ καράβι-φάντασμα. Ἀρμένιξ ἀνάμεσα Σμύρνης, Μυτιλήνης, Κτθωνίας γιὰ ἄλακρους μῆνες. Ὁ κωπετᾶν Ἀλεξαντῆς ἀπέφυγε νὰ ζυγώσῃ σὲ Ἐλληνικὸ λιμάνι, ὅσο κωπετῆς ὁ ἀποκλιτισμός.

Ἄμα τελεῶσε ἡ ξενιτὴ κατοχή, ὁ «Λουδοβίκος» ἤρθε πάλι και ἀρῆξε στὸν Πειραιᾶ. Ἄμα τὴ μῆθε ὁ Βιολιεύς Ὀθων πῆγε ἀμέσως στὴν κορυβία. Κάνοντας τὸ οσαρβό, θέλησε νὰ τὰ ἐπιπλήξῃ τὸν ἀνάρχη κωπετᾶν και τοῦ ἴλε με τόνο διθεῖν αὐτῆρό :

- Διαί, κύριε Κ'βερνήτης, δὲν ὑπαοῦσατε στὴν Κ'βερνήριν και δὲν παροδοσατε τὸ πλοῖον; Καὶ τοσού; μῆνης πού ἔλειπται;
- Δὲν ἤθελα νὰ μαυρίσω τὸ κού'ελο τῆς, Πατριδᾶς, εἴτε τοῦ Βασιληᾶ μου! ἀπάντησε ἤσυχα ὁ Ραφαλιᾶς.

Ὁ Ὀθων συγγινήμενος, γύρισε τὸ κεφάλι κατὰ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ κοῦρη ἓνα δάκρυ πού κερβανει ἀπὸ τὸ μάτι του. Ἐπειτα ἐσπῆξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ γενναίου ἀξιοματικοῦ, και ἔφυγε σιωπηλός. Ὑστερ' ἀπὸ λόγον καιρὸ ὁ Βασιλεῖς ἐπαρρημοφόρησε τὸ Ραφαλιᾶ και ὄσος φρονος ἐπεσφουος ἀπὸ τὴν ὕδρα, ἐπήγαινε και στὸ σπιτί του νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Πῶς ἐβαπτίζοντο παλαιὰ ὁ χριστιανοί. Ἡ περιστερὰ τοῦ βαπτισματος. Οἱ μάγοι βασιλεῖς. Τὸ ἀγιασμένο νερό. Οἱ χατζῆδες...

Ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων εἶνε μιὰ ἀπὸ τῆς παιὸ μαγᾶλες τοῦ Χριστιανισμοῦ, γιαιτὸ κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, μὲ τὴν οὐράνια φωνὴ του, ἐπιθεβαίωσε τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ διὰ τῆς πατριχῆς φωνῆς: «Ὁσὸς ἐστίν ὁ υἱὸς μου, ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ ἠδύονῃσα.»

Ἐκτός αὐτοῦ ὁμοῦ ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων εἶνε μιὰ ἀπὸ τῆς παιὸ ἀρχαῖτες ἑορτᾶς τῆς ἐκκλησίας.

Ἄλλοτε τὰ Θεοφάνεια και ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος, γιορταζόντουσαν μαζί. Ἡ συνήθεια ὁμοῦ αὐτῆ ἔμεινε σήμερα μόνον στὴν Ἀρμένικη τὴν ἐκκλησία.

Ὅσοι ἀτομαζόντουσαν παλαιὰ γιὰ τὸ ἅγιο Βάπτισμα ἐλέγοντο «φωτισόμενοι.» Ἐτοὶ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων ὄσοι ἐκρυσσοῦντο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία «ἄξιοι κατηχοῦμενοι,» ἐβαπτιζόντο ἀμέσως.

Καὶ γιὰ τοῦτο στὴ λειτουργία τῶν Φώτων δὲν φάλλεται εἰς τὸς ναοὺς τὸ «Ἅγιος ὁ Θεός» ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος ὕμνος: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, ἀλληλουσία.» Καὶ τοῦτο γιαιτὸ τότε στοῦς ναοὺς ἐρχόντουσαν ὄσοι διαφτισθῆσαν τὴν νύχτα τῆς ἑορτῆς, ἀσπροντιμένοι. Τὸ λευκὸ φόρεμα ἦταν τὸ σύμβολο τοῦ πνευματικοῦ φωτός τοῦ ἐκλάφαντος και φωτίζαντος τῆς ψυχῆς αὐτῶν, τὸ ὅποιν σὲ ὄλη τους τῆ ζωῆ, ἔπρεπε νὰ φυλάνε ἀδουστο.

Ἐκεῖνοι πάλιν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ βαπτισθοῦν κρατοῦσαν λαμπράδες ἀναμμένες. Ἐπίσης και ἐκεῖνοι εἰ ὅποιοι ἐπρόκειτο νὰ κοινωνήσουν γιὰ πρῶτη φορὰ.

Γιὰ τοῦτο και σήμερα, τὰ νεοδάπτιστα βράφη ποῦ τὰ πηγαινουν γιὰ νὰ τὰ κοινωνήσουν γιὰ πρῶτη φορὰ, τὰ πηγαινουν κρατούντες και μιὰ λαμπράδα ἀναμμένη.

Τὸν παλιὸ καιρὸ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ βάπτισμα στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ γίνεταὶ πὸς ζωρητὴ ἡ ἀναπαράστασις τοῦ Ἰορδάνη και τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ τῆ στέγη τῶν βαπτιστηρίων τῆς ἐκκλησίας κερποῦσαν μιὰ χρυστὴ ἡ ἀργυρῆ περιστερὰ, μέσα στὴν ὅποια φυλάγαν τὸ ἅγιο νερόν.

Ἡ Δυτικὴ ἐκκλησία μαζί μὲ τὴν ἑορτὴ τῶν Φώτων οὐνεορτάζει και τὴν ἑορτὴ τῶν τριῶν Μάγων Βασιλέων, «οἱ ὅποιοι ὡ ἀντιπρόσωποι τῶν ἑν ὀκτὸς: ἐθρυσκομένων και καθημένων ἔθνων, ἤλθαν εἰς προκύνησιν τοῦ γεννηθέντος φωτός.»

Κατὰ μιὰν ἀρχαίαν παράδοσι τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, οἱ τρεῖς αὐτοὶ Μάγοι Βασιλεῖς, ἄνωμαζοντο Γασπάρ, Μελχιώρ και Βαλτασάρ.

Σχετικῶς μὲ τὰ ὀνόματα αὐτᾶ τῶν Μάγων Βασιλέων, ὑπάρχει ἓνα ἔθιμο στὴν Γερμανία, νὰ γράφουν τῆς ἡμέρας αὐτῆς, μὲ κωμωλία, στῆς πόρτας τῶν σπιτιῶν και τῶν ἐξοχικῶν ἐπαύλων, τὰ ἀρχαῖα στοιχεῖα τῶν τριῶν Μάγων βασιλέων συμπλεγμένα μὲ τρεῖς σταφροὺς και τὸν ἀριθμὸ τοῦ νέου ἔτους. Κ' ἐτοὶ βλέπει κανεῖς σὲ ὄλες τῆς πόρτας εἰς ἐξοχικᾶς στὴ Γερμανία, τὰ ἐξῆς :

Γ†19†M†28†B

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος διέωσεν εἰς τὰ γραφόμενά του ἓνα περιεργὸ ἔθιμον, ποῦ γίνονταν τὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴ, δηλαδῆ, τῶν Φώτων, οἱ οὐχγρονοὶ τοῦ χριστιανοῦ ὀρμώμενοι ἀπὸ τῆς διδασκαλίας «οἱ κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἐπιφανείων σὺμπασα τῶν ὀδάτων ἀγιάζονται ἡ φύσις» τὰ μεσόνυχτα τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, πηγαιναι στῆς πηγῆς τῶν ὀδάτων και ἐπαίρναν νερό, τὸ ὅποιν, ὡς ἀγιασμένο, τὸ φυλάγανε ὄλο τὸ χρονο σάβι τους και πολλαὶ φορᾶς και δύο και τρία χρονια.

Τὰ παλιὰ τὰ χρονια, ὅποιοι πῆγαινε νὰ προσκύνησῃ στὸν Ἰορδάνη και νὰ γινῆ Χατζῆς, δὲν ἔπαινε παιὸ ζυγαριᾶ στὰ χέρια του γιὰ νὰ ζυγισῇ, φοδούμενος μῆπως ζυγισοῖ ἀδικα και ποῦσι σὲ ἀμαρτία!..